

*Câu chuyện truyền thanh***CỘI BÀN GIÀ BÊN SÔNG****Ngày phát sóng: 1/12/2023.****Nhân vật:**

- Ông Tư (Phúc): NS Lâm Tuấn
- Bà Năm (Lành): NS Ngọc Liên.
- Ông Hai (Thương): Nguyễn Vạn
- Bà Hai (Hạnh): Hoàng Yến
- Thành: Hải Đăng
- Ông Tám: Hồ Bươn
- Hậu: Minh Đăng
- Thấm: Minh Tuyên
- Ông 4 Phúc (lúc trẻ): Thanh Nhã
- Bà Năm Lành (lúc trẻ): Lan Anh

Chào đầu: Thưa quý vị! Phù sa, sông nước, hai yếu tố cốt lõi tạo nên vùng đất và văn hóa đặc trưng của đồng bằng sông Cửu Long. Thế nhưng, phù sa ngày càng ít; sông nước không còn tham gia nhiều vào đời sống của người dân đồng bằng ngày nay. Không ồ ạt, ồn ào, quá trình thay đổi diễn ra lặng lẽ đến mức nhiều người dân – những chủ nhân của vùng đất này dần lãng quên để rồi chấp nhận, thờ ơ với môi nguy của đồng bằng, thậm chí sẵn sàng bức hại các yếu tố cốt lõi đó.

Xung quanh nội dung này, trong chương trình Dưới bóng dừa quê hương hôm nay, mời quý vị cùng theo dõi Câu chuyện truyền thanh: Cội bàn già bên sông của tác giả Anh Thi, qua sự thể hiện của NS Lâm Tuấn, NS Ngọc Liên, Nguyễn Vạn, Hoàng Yến, Hải Đăng, Minh Tuyên, Minh Đăng, Hồ Bươn, Lan Anh và Thanh Nhã.

1.

(Hậu và Thành bơi xuống câu cá trên sông)

Hậu (*hát vu vơ*): Lỡ mai thất nghiệp anh về quê cắm câu. Bắt con nhái bầu, giăng ở đầu cầu. Chờ em đi qua anh thả câu....

Thành: Lỡ gì mà lỡ. Hai thằng thất nghiệp thiệt rồi nghen.

Hậu, Hậu, có khi nào đang có lý thì cá nó nghe tiếng hát của mày, nó chạy hết là mày tới công chuyện với anh nghen mày.

Hậu (*Cười*): Hời đất ơi, có gì anh lên câu vọng cổ ngọt xót là tụi nó bu lại liền chứ gì!

Mà em nói anh nghe nè, hồi xưa, mấy ông hát mùi mùi là mấy bà mê lắm... nhưng mà đó là chuyện hồi xưa rồi kìa. Còn bây giờ, chị Thắm có mê vọng cổ, cải lương gì không mà chỉ chịu theo anh về dưới quê này luôn vậy?

Thành: Thì chắc cũng có chút đỉnh!

Hậu: “Yêu ai yêu cả con đường”, chắc một khúc chứ một chút gì anh ơi, đúng hôn?

Thành: Mà nhắc tới là rầu, bà già hông có chịu...Ông già thì cũng được nhưng mà ông sợ bà nên thành ra một mình tao một phe nè...

Hậu: Còn ông Tư chi ?

Thành: Tao chưa có dám nói.

Hậu: Có gì mà không dám nói. Để chút em nói luôn cho.

Thành: Mấy chuyện này đâu có giỡn được nghen!

Hậu: Giỡn đâu mà giỡn. Hay là cho bác Hai lên chúc bà nội đi...

Thành: Xúi bậy đi, lỡ ông bà không chịu mà từ tao luôn... rồi chưa có nghề nghiệp ổn định, sao nuôi vợ, nuôi con...

Hậu: Ừ, nhắc tới việc làm cái thấy oải ngang luôn đó.

Ở dưới quê đất ít, tưởng làm khu công nghiệp đỡ hơn. Vậy mà sau đợt dịch covid -19, công ty bị giảm đơn hàng phải giảm giờ làm, rồi giảm luôn công nhân, tụi mình lại phải kéo nhau về quê thế này nè.

Thành: Anh tính qua Tết, coi ngóng tình hình sao nếu được thì lên khu công nghiệp kiểm việc mần lại, chứ ở nhà mần vườn hoài, ăn còn không đủ lấy đâu có tiền cưới vợ...

Hồ ơi, quê tôi ba dãy cù lao

Dừa xanh soi bóng ngọt ngào dòng sông.

Hậu: Í, í, cá cắn câu rồi kìa anh....giật đi anh...

Thành: Rồi... rồi ...rồi...

Hậu: Quá đã luôn!

Trời đất coi, bởi vậy mới hồ có một câu mà có cá cắn câu rồi, hồ thêm nữa đi anh...

Thành: Phải có cá nữa, tao hồ tới sáng luôn cũng được nữa mà...

Hậu (cười): Hồ thêm vài câu nữa đi anh.

2.

(Ngôi nhà cũ (chòi) của ông Tư. Ông Tư, ông Tám uống trà trò chuyện)

Ông Tám: Có tui nó, cái khúc sông này vui lên liền hén anh Tư !

Ông Tư: (cười) Hai đứa nó như con nít vậy. Muốn có vợ hết trơn rồi mà còn vậy đó!

Ông Tám: Tui nó về sông, y như là cá gặp nước vậy đó. Nói tới, cái tui nhớ hồi trước quá: xuống ghe tập nập, ngồi uống trà ngó ra sông vậy nè là bà con chào hỏi không ngớt...

Ông Tư: Giờ người ta lên bờ đi trên bộ hết trơn rồi nên đâu còn mấy chiếc ghe chạy ngoài sông đâu. Lên lộ, chạy xe, cất nhà thì cửa trước xoay ra lộ, cửa sau quay trở xuống sông...

Ông Tám: Chắc giờ chỉ còn mỗi mình anh Tư là dòm ngó tới dòng sông để coi con nước lớn hay ròng. Cái người ta quan tâm là cơm áo gạo tiền, ai thềm quan tâm tới dòng sông ngoài cái chuyện nó lở tới đâu anh Tư ơi.

(tiếng rót trà)

Trông bàn tới đâu rồi anh Tư?

Ông Tư: Thì đi trông vậy nó vậy mà.

Ông Tám: Bộ anh tính trồng vấp vòng cù lao này luôn hay sao? Thôi vô trồng nghen anh Tư!

Tui biết anh không nở rời cái dòng sông có quá nhiều kỉ niệm này nhưng mà...mình già rồi anh Tư...

À, chị Năm chỉ về mấy tháng nay rồi anh gặp chỉ chưa ?

Ông Tư: Chưa... Mà cũng không biết... làm sao mà qua bên...

Ông Tám: Anh nói ngộ! Thì đi qua chứ sao mà qua. Trước sau gì cũng phải gặp chị Năm chứ.

Thành, Hậu bơi xuống về tới

Hậu: Nay trúng mánh lớn luôn đó ngoại, được con 2 cá ngát luôn.

Thành: Để con nấu tô canh chua, nội với ông Tám lai rai rồi kể chuyện lính ruồng cho tụi con nghe nữa nghen nội.

Ông Tám: Nghe gì nghe hoài bây.

Hậu: Nghe hoài hông chán ngoại ời. Y như nghe chuyện cổ tích vậy đó. Con nhớ hồi nhỏ, cây bần trước chòi, ban đêm đom đóm quá trời. Anh Thành còn nói đó là ma mặc cái áo chóp tắt, chóp tắt nữa chứ... Vậy mà sợ thôi là sợ. Lúc đó cây bần còn ở trong bờ, mà giờ nó ra một khúc sông luôn rồi.

Thành: Bữa nay, ông Tám ngồi chơi lâu lâu với ông nội con nghen... có ông Tám ra thì nội mới chịu kể chuyện đời xưa.

Ông Tám: Còn cái vụ này, ông nội mày chưa có kể, ém tới giờ này nè...

Hậu: Chút ngoại khui ra trước đi ngoại, con cũng khui luôn cái vụ này hấp dẫn dữ lắm luôn đó...

Thành: *Tặng hăng.*

Ông Tám (cười): *Bần gie đóm đậu sáng ngời*

Lỡ duyên tại bậu trách trời sao nên....

3.

(Nhà ông Hai, bà Hai)

Ông Hai: Bà đi chợ cái giống gì mà tới trưa trờ trưa trệt mới về vậy bà Hai? Ủa, mặt bà bị sao vậy ?

Bà Hai: Mặt tui sao ? Đang bực đó ghen!

Ông Hai: Thì mặt bà y như ra chợ đá thúng, đựng nĩa bị bắt đèn chớ sao nữa!

Bà Hai: Ý ông nói mặt tui giờ như cái thúng, như cái nĩa đó hả ? Hứ!

Ông lo kêu cha vô trong này đi. Ở ngoài đó bà con người ta kêu rêu nói là vợ chồng mình bỏ bê, không có lo gì cho cha già, để cha già ở ngôi nhà cũ kỹ, ngập ghé bờ sông. Mà thiệt ra giờ nó như cái chòi luôn rồi. Ngoài đó có còn ai đâu. Cha cũng lớn tuổi rồi, lỡ có bệnh hoạn gì thì ở chung với con cháu cũng đỡ. Hồng biết cha mê cái gì mà ở miết ngoài sông.

Ông Hai: Ý bà là di Năm đó hả? Phải không? Chuyện đâu mấy chục năm về trước, giờ cha với di Năm già lắm rồi.

Bà Hai: Cũng không biết đâu được tại má cũng mất mấy năm nay rồi.

Ông Hai: Cái miệng của bà nói bậy nói bạ không hà...

Bà Hai: Hết cái mặt tới cái miệng. Bữa nay ông có cái gì không vừa lòng tui thì nói đại đi. Cái miệng tui sao ?

Ông Hai: Thì cái miệng của bà quá trời quá đất, tối ngày la quang quác, tui còn mắc mệt, sao cha ông chịu cho nổi nên cha ông ở ngoài đó cho yên tĩnh là phải rồi đó ghen!

Đi chợ rồi thì người ta về đi, tấp đầu này đầu kia tám chuyện, rồi về đây cần nhằn chồng con nào chịu nổi.

Thành: Ý, sao cha lôi con vô. Con đâu có liên quan gì đâu.

Bà Hai: Sao không liên quan? Mấy bà còn nói thấy mày lén lén ra ngoài đó. Liệu hồn ghen con ! Má nhắc lại lần này nữa thôi ghen.

Tui là tui cưới dâu chọn dòng đảng hoàng, không có chịu trôi sông lạc chợ, còn lén phén ra ngoài đó đó hả là tui....

Thành: Má này...

Ông Hai: Tui làm sao ?

Bà Hai: ...Tui...dỡ nhà bà luôn chứ sao.

Ông Hai: Tự nhiên đòi dỡ nhà người ta....

4.

(Thắm và Thành hẹn hò ngoài bờ sông)

Thành: Hù...

Thắm: Hồng hết hồn. Hẹn người ta mà trễ tới 10 phút luôn rồi. Giận luôn...

Thành: Thôi mà, anh xin lỗi mà. Nhắm mắt lại đi, anh đền cho....

Thắm: Ghét hà. Nói đi, sao anh trễ hẹn ?

Thành: Hồi nãy anh tính đi rồi đó chứ, tại má nói chuyện hoài nên không có đi được.

Thắm: Có chuyện gì vậy anh ? *(lo lắng)*

Thành: Nói chuyện kêu ông nội dọn vô nhà mới trong này ở, hồng để ông nội ở nhà cũ sát sông nữa.

Thắm: Vậy mà em lo....

Thành: Lo gì ?

Thắm: Thôi, hồng có gì...

Thành: Lo má phải hôn ?

Thắm: Máy tháng nay em ở đây, em thấy mến quê mình quá. Chỉ nhìn hàng bản, nhìn dòng sông thôi, em cũng thấy yên bình nên em sợ...

Thành: Sao bình yên mà em lại sợ ?

Thắm: Sợ chuyện tại mình dở dang. Nếu có chuyện gì chắc em không thể ở đây được nữa quá.

Thành: Thôi. Không có được nghĩ như vậy.

Thắm: Em thương anh mà cũng thương bà Năm. Lúc dịch covid -19, bà cháu nương tựa, rồi đến khi hết dịch, bà Năm thương em thân mồ côi mồ cút mà cho em theo về đây. Nào giờ em một mình. Giờ có bà Năm, có anh nên em hạnh phúc dữ lắm. Em chỉ mong có người thương, có chỗ nương tựa và có quê hương cho mình về... như bà Năm vậy đó.

Thành: Nghe anh nói nè: Dù không giàu, nhưng quê mình hồi nào cũng hiền hòa hết, con người cũng vậy. Nên từ từ anh cũng sẽ thuyết phục được má thôi. Còn anh, là anh sẽ thương em đến trọn đời, đến chết thì thôi. Em yên tâm chưa?

Thắm: Em tin anh đó.

À, rồi ông nội chịu dọn vô chưa anh ?

Thành: Anh nghĩ, giờ chắc nội chưa chịu vô đâu nhưng mà rồi thì cuối cùng nội cũng phải vô thôi hà.

Thắm: Dạ.

Mà anh nè, sao cù lao của mình có tên là cù lao bản ?

Thành: Đâu có, cù lao của mình tên là An Bình. Tại hồi xưa cù lao này, vấp vòng là bản, là đừa nước nên người ta mới gọi là cù lao bản.

Thắm: Cù lao An Bình... hèn chi nơi này bình yên quá chừng hà.

Rồi cây bản ngoài chòi của nội, cái cây bản già giờ lở xuống sông rồi đó, có phải là cây bản già nhất ở cù lao này không anh?

Thành: Anh cũng không biết nữa. Hồi hòa bình nội mới về là cây bản đã mọc sẵn rồi. Nhìn vậy chứ nó bự lắm đó. Hồi bữa anh với thằng Hậu đo thử, ôm một vòng tay không hết luôn đó.

Thắm: Vậy nó lớn hơn tuổi mình luôn anh hén.

Thành: Nếu so với đời bản thì nó đã thành hàng ông cụ, ông kỵ của đám bản nhỏ nội anh đang trồng rồi đó.

Mà nó lở xuống sông rồi thì chắc hổng bao lâu nữa nó cũng sẽ chết. Vì không có bám đất được, rể nó không có chỗ thở, nó sẽ bị yếu dần đi. Nay đã có một nhánh bị khô rồi kìa.

Thắm: Sao anh hay vậy ? Cái gì anh cũng biết hết...

Thành: Anh có hay đâu, là anh nghe nội với ông Tám nói đó chứ...

Thắm: Vậy mà em tưởng....

Thành: Chờ anh chút....Tặng em nè.

Thắm: Dễ thương quá hà. Một đóa hoa bản! Ý có trái bản nữa nè...

Thành: Trái bản còn sống chứ chín là thơm dữ lắm, mà vài tháng nữa nó mới chín....

Thắm: Ủa ăn luôn hả ? Cho em ăn dí....

5.

(Đêm mưa, Ông Tư nằm mơ về thời trẻ)

Ông Tư: Lành à, má đồng ý chuyện hai đứa mình rồi. Em chờ anh về rồi tụi mình làm đám cưới nghen.

Bà Năm: Má chịu em thiệt hả anh ? Em ... em... mừng quá hà.

Ông Tư: Ủa. Má mừng dữ lắm.

Má nói: từ nay hén, có người thương, có người lo cho con trai của má.

Bà Năm: Mà chừng nào anh mới về ?

Ông Tư: Khi quê hương mình không còn tiếng súng em à. Cù lao An Bình phải thật sự an bình thì ngày vui tụi mình mới trọn vẹn được.

Bà Năm: Dạ, nhưng mà em lo quá anh Phúc ơi...

Ông Tư: Em yên tâm, chuyến này mấy anh kêu anh vô trông sắp xếp lại đơn vị. Anh tin ngày hòa bình không còn xa nữa đâu em.

Bà Năm: Bao lâu em cũng không sợ, bao lâu em cũng chờ anh được, em chỉ lo...

Ông Tư: Anh hứa, anh hứa sẽ lành lặn trở về trước mặt em. Em giữ cái này cho anh nghen.

Bà Năm: Đây là cái gì vậy anh ?

Ông Tư: Song lang. Hát mùi là một chuyện, phải giữ đúng nhịp nữa. Cái này nè là để giữ nhịp.(tiếng gõ song lang) Em thấy nó có đôi hôn? Thiếu một cái là không thành tiếng. Tụi mình cũng như bộ giữ nhịp này nè, có em phải có anh.

Bà Năm: Vậy thì em nhất định giữ nó cẩn thận để rồi ngày vui của 2 đứa mình, anh hát cho em nghe nghen...

Tiếng trời gầm lớn, ông Tư giật mình thức dậy:

Ông Tư: Lành ơi, Lành...

6.

(Ngôi nhà cũ (chòi) của ông Tư)

Bà Năm: Anh Tư ơi, anh có nhà không anh Tư ?

Ông Tư: Có đây, ai đó.....

Năm... Năm mới qua... Vô nhà đi Năm.

Bà Năm: Anh mới đi trồng bần về hả ? Hồi nãy tui thấy anh bơi xuống về rồi tui mới qua.

Ông Tư : Ủ! Năm.

(tiếng rót trà)

Uống miếng nước đi Năm.

Bà Năm: Thôi được rồi.

Ông Tư: Năm... Tôi cũng định qua bên hỏi thăm Năm mà...

Bà Năm: Anh Tư à, bữa nay tôi đường đột đến đây gặp anh là có chuyện này...

Ông Tư: Chuyện gì, Năm cứ nói.

Bà Năm: Chắc anh biết chuyện con Thắm và thằng Thành, tui nó quen nhau từ trên Sài Gòn.

Ông Tư: Ủ. Mấy đứa nhỏ cũng mới nói.

Bà Năm: Anh cũng biết chuyện con Hạnh mẹ của thằng Thành không chịu con Thắm chứ ?

Ông Tư: Vợ thằng Hai cũng nói vậy thôi chứ không phải chuyện lớn đâu Năm.

Bà Năm: Thôi, lớn nhỏ gì không biết. Nhưng anh Tư à, anh coi như tui xin anh đi, tác hợp cho hai đứa nhỏ...

Tui coi con Thắm cũng như ruột thịt nên tui cũng mong cho nó có chỗ nương tựa đàn ông để lỡ tui có bề gì tui cũng yên tâm...

Ông Tư: Năm, Năm đừng nói vậy....

Nếu mà tui nó thương nhau thì sao người lớn mình đành chia rẽ...

Bà Năm: Anh Tư, anh nói vậy thì tui mừng rồi.

Ông Tư: Thôi, tôi hứa với Năm, nếu hai đứa nó thiệt lòng thương nhau thì người lớn tác hợp chứ không ngăn cản.

Bà Năm: Được vậy thì tui cảm ơn anh.

Ông Tư: À..Năm à, có chuyện này....

Hồi tiếp quản vô, tôi có chờ Năm. Ngặt cái là vài năm sau má bà bệnh, má muốn tôi cưới vợ cho má yên tâm nhắm mắt.

Bà Năm: Chiến tranh mà, đâu trách ai được. Hòa bình nhưng cũng phải tới mấy năm sau tui mới tìm được về đây... mà nghe nói anh vừa cưới chị Tư...

Thôi, chuyện qua rồi anh Tư. Coi như phần số tui nó vậy. Chuyện lỡ làng nhắc lại chi cho nó thêm bẽ bàng.

Ông Tư: Năm ơi...tôi... tôi...

Bà Năm: Còn chuyện này nữa.

Tui ...tui... trả lại anh cái này. Mấy chục năm nay tui vẫn mang theo bên mình. Đã đến lúc trả nó về cho anh...

Ông Tư: Trời ơi, cái song lang...

Mấy chục năm qua mà em vẫn sắc son một lòng ... chỉ có anh là đã không giữ trọn lời hứa ngày xưa...

Lành ơi, anh xin lỗi ... Em...

Bà Năm: Anh...anh... Phúc.

7.

(Nhà bà Hai, ông Hai)

Ông Hai: Ủa sao bà nói xách com ra cho cha mà bà xách cà mèn về ?

Bà Hai: Ôi có khi nay cha không cần com nước gì đâu...

Ông Hai: Bà này, nói gì mà lạ vậy ta? Cha có bị làm sao mà không com nước...Bà...

8.

(Căn nhà cũ (chòi) của Tư)

Bà Hai: Ủa, cha con thằng Thành không có ra đây sao cha ?

Ông Tư: Có, mà cha con nó bơi xuống đi câu rồi.

Cha có kêu nó kiểm coi có con cá ngát nào khôngặng nấu nôi canh chua bần. Nay bần chín rộ rồi. Đầu mùa tới giờ chưa có nôi canh chua bần nào hết.

Bà Hai: Cha à, chút cha ăn miếng cháo ghen. Trái gió trở trời là vết thương cũ của cha nó hành bệnh lắm. Không ấy, cha coi dọn vô ở với tui con sớm sớm đi cha để tui con chăm sóc cho cha nữa.

Ông Tư: Bây để đó đi. Cha biết liệu sức mình mà, con đừng có lo.

Bà Hai: Cha à, sẵn không có cha con thằng Thành ở đây, cha cho con nói chuyện với cha chút nghen.

Ông Tư: Có chuyện gì vậy vợ thằng hai ?

Bà Hai: Cha lựa lời khuyên can thằng Thành dùm con chứ nó qua lại với con Thắm hoài...

Ông Tư: Sao bây lại cản chuyện tụi nhỏ? Cha nghe nói con nhỏ đó cũng hiền mà.

Bà Hai: Hiền hay không sao mình biết được cha. Tự nhiên, dì Năm bỏ xứ đi mấy chục năm nay, qua đợt dịch covid -19 không bao lâu thì đi dẫn con nhỏ đáng tuổi cháu này về ở. Con nhỏ không có rõ gốc gác, ngọn nguồn. Con không có chịu !

Con gái xóm này đâu có hết. Với cha coi, nhà mình tuy không có giàu nhưng cũng đâu phải nghèo mạt hạng. Sao mà cưới con nhỏ vậy được?

Ông Tư: Hồi xưa lúc chiến tranh, thấy đó rồi mất đó nên người ở cù lao này thương nhau còn không hết. Đời còn dài biết sao mà tính trước giàu, nghèo được con.

Thôi, con cứ để cho hai đứa nó quen nhau đi. Cha thấy, miễn hai đứa nó thương nhau rồi từ từ mặn ăn là được.

Bà Hai : Con nói cặn lờ, cha là ông nội mà cha nói vậy sao được! Thời nào phải theo thời đó.

Con là con nghĩ cho tương lai của thằng Thành. Tại sao nó có thể cưới vợ giàu có hơn mà cứ phải cấm đầu vô một đứa như con Thắm ?

(tiếng thùng rót xuống đất)

Thành (vừa về tới): Má, sao má nói vậy. Con hông ngờ má là người tính toán và coi thường người khác như vậy.

Con không cần giàu. Con chỉ cần Thắm thôi. Tụi con có hai bàn tay, tụi con tự làm kiếm sống được.

Bà Hai: À, bây giờ, con vì nó mà chửi cha mắng mẹ luôn hả Thành ? “Con chỉ cần conThắm”? Vậy từ nay, không còn má con gì hết. Dọn đồ đi theo nó luôn đi!

Ông Tư: Vợ thằng hai con bót nóng đi, có gì từ từ nói !

Ông Hai (cũng vào tới): Bà vừa vừa phải phải thôi !

Bà Hai: Tui có gì không phải ? Ông nữa, không bao giờ ông biết bệnh tui hết đó. Từ hồi nào tới bây giờ, cha nói sao thì nghe vậy, bây giờ thằng con cũng vậy.

Cha muốn cái gì cũng được, kêu cha vô trong nhà cha cũng không có vô, rồi bây giờ tới thằng cháu cha cũng không có khuyên. Cha, cha nói thiệt đi, mắc mớ gì mà cha cứ cấm trụ ở ngoài này? Mắc mớ gì mà cha cứ bệnh nhà bà Năm chằm chặp vậy? Hết bà rồi tới cháu, nhà này không biết mắc nợ cái gì bà cháu bà nữa?

Ông Tư: Vợ thằng Hai...

Bà Hai: Con còn biết chuyện cha với bà Năm tình cũ không rủ cũng tới nữa kìa! Nên cha nghĩ đời cha mang nợ bà Năm, rồi tính bắt thằng đời cháu của cha, con của con là thằng Thành trả đúng không?

Ông Hai: Trời ơi, bà này, sao bà dám nói với cha như vậy? Bà xin lỗi cha liền đi!

Bà Hai: Tui có lỗi gì mà xin lỗi chứ?

Ông Hai: Bà quá đáng lắm!

Trời ơi...

(*tiếng chén, muống, bình, cà mèn đổ bể...*)

Bà Hai: Ông đập đồ hả? Sao ông không đánh tui luôn đi cho hả dạ?

(*tiếng ghé xe dịch*)

Ông Tư: Ủa, Năm... Năm qua hồi nào?

Bà Năm: Tui... Bà cháu tui nghe anh bệnh nên đem cháo qua...

Ông Tư: Vậy là nãy giờ Năm chứng kiến hết rồi phải không?

Thành: Thấm...

Thấm: Anh Thành...

Bà Hai: Đó, gia đình tui xáo xáo, ra nông nổi này vừa bụng dì cháu dì chưa ?

Ông Hai: Bà, bà ích kỷ lắm!

Bà Hai: Tui thà ích kỷ với người dung, để chồng con của tui, để gia đình này được khá hơn; chứ cái gì cũng nghĩ cho người dung trước, nghĩ cho người dung hết trời, mà đời con của tui chịu khổ thì để làm cái gì hả? *(khóc)*

Ông Tư: Thương, Hạnh, cha xin hai con...

Bà Năm: Trời ơi... Anh Tư, tui xin lỗi anh...

Thắm: Bà Năm ơi, thôi mình về đi bà Năm...

Thành: Thắm...Chờ anh với Thắm ơi...

9.

(Buổi tối, tại nhà ông Hai, bà Hai)

Hậu: Ông Tư ơi ông Tư! Bác Hai ơi bác Hai! Anh Thành, anh Thành...

Ông Tư: Kìa kìa kìa, có gì mà con hốt hoảng vậy Hậu ? Thằng Thành nó làm sao ?

Hậu: Anh Thành ảnh theo mấy đứa khai thác cát, bị công an phát hiện, ảnh nhảy xuống sông rồi, giờ không biết sống chết sao nữa... Nước ròng chảy xiết lắm...

Bà Hai: Con...con nói sao Hậu ? Sao... sao tự nhiên, thằng Thành nó đi theo mấy đứa ăn trộm cát sông mà làm gì ?

Hậu: Vậy là... bác Hai không biết gì hả ? Anh Thành tính kiếm số vốn để ra giêng làm đám cưới đó...

Ông Hai: Trời ơi, sao nông nổi dữ vậy con....

Bà Hai: Trời ơi, Thành ơi là Thành, con tui....

Hậu: Bác Hai ơi, bác Hai...

Ông Hai: Bà ...bà...

Hậu: Tỉnh dậy đi bác Hai...

10.

(Căn nhà cũ (chòi) của Tư)

Thành: Ủa, nội! Sao nội bệnh mà còn ra đây làm chi? ... Rồi ... rồi nội ra có ai để ý không nội?

Ông Tư: Không có ai hết! Mà thôi, trốn hoài đâu có được con. Nay về nhà rồi ra xã đầu thú đi con. Mọi người lo cho con lắm đó.

Thành: Con hồi hận quá nội ơi! Bây giờ, con không biết làm sao mà đối mặt với mọi chuyện con đã gây ra nữa nội...

Ông Tư: Ngoài chuyện sống chết ra, còn lại đều có thể làm lại hết.

Thành: Bữa đó hông có cây bần già là chắc con chết thiệt quá nội. Nước chảy xiết, con ráng lặn một đoạn dài từ lút trên đầu cù lao để trốn mà mệt quá con muốn buông tay luôn. May là đụng phải gốc bần già nên con ôm nó. Nếu hông có cây bần chắc con trôi theo dòng nước luôn rồi nội ơi...

Ông Tư: Thành à, con thấy cây bần quê mình không con?

Đôi khi người ta chỉ nhìn bông bần, rồi chê không hương sắc nhưng mấy ai cúi xuống để thấy rễ cây đang lặn lẽ giữ bùn, giữ phù sa cho cù lao này và là chốn nương nhờ cho con còng, con cá, rồi cành lá thì làm mái nhà cho con cò, con chim.

Tình yêu cũng vậy. Đôi khi người ta yêu nhau, chỉ nhìn thấy nhau chứ được mấy ai còn nhớ để mà yêu cái cù lao này. Họ cũng quên luôn dòng sông đang ngày càng sạt lở hay tràn trở vì phù sa ngày càng ít....

Thành: Con sai rồi nội ơi. Con chỉ mong kiếm được tiền thật nhiều, thật nhanh, để lo cho hạnh phúc của mình....

Ông Tư: Biết vun vén cho mình là tốt. Nhưng làm người đâu chỉ sống có riêng mình.

Con thấy đó, dòng sông Kinh này, con đứng trên bờ, con nhìn xuống nước lớn rồng thấy nó êm ru như vậy nhưng khi con rơi vào dòng nước con mới biết nó chảy xiết và có thể dễ dàng khiến người bơi giỏi như con chết đuối.

Cuộc sống cũng như dòng sông: êm đềm nhưng đôi khi lở lúc nào không hay, nhất là khi lòng sông không còn gì....

Thành: Nội ơi...

Ông Tư: Nội già rồi. Nội bây giờ cũng như cây bần già đứng ngoài sông.

Trải qua chuyện này, nội mong con biết thương cây bần, nâng niu từng hạt phù sa mà con sông ngày hai bên con nước lớn rồng chắt chiu về cho cù lao

này. Và đừng bao giờ bức hại nó, cũng đừng nhân danh tình yêu của mình để bức hại bất cứ một điều gì. Đó mới là tình yêu thực sự con à!

Bà Hai: Cha ơi, con thâm quá...

Thành: Má, cha...

Ông Hai: Thành...

Bà Hai: Thành ơi...

Cha ơi, người ích kỷ là con. Chính con đã đẩy con mình vào hiểm nguy, đẩy cha vào tình thế khó xử, xúc phạm dì Năm ...

Ông Tư: Vợ thằng Hai, đứng dậy đi con...

Bà Hai: Tấm lòng bao dung, vẹn toàn tình nghĩa trước sau của cha mà con đã mù quáng hồng có thấy ...Cha tha tội cho con nhen...

Ông Hai: Rồi, vậy giờ bà còn ngăn cản chuyện hai đứa nhỏ nữa không?

Bà Hai: Thành ơi, má xin lỗi con nhen, má cũng sẽ không ngăn cản chuyện 2 đứa.

May là không có chuyện đáng tiếc xảy ra, nếu không, hồng biết má làm sao sống nổi.

Ông Tư: Các con nhận ra được vậy là cha mừng rồi.

Vợ chồng thằng 2, Thành, ông nội sống tới từng tuổi này, trải qua biết bao dâu bể, ngoài chuyện sống chết là mình không sửa được, mọi lỗi lầm đều có thể thứ tha, miễn là trong lòng mình còn tình thương... ./.

Chào kết: Quý vị vừa theo dõi Câu chuyện truyền thanh: Cội bản già bên sông. Hi vọng câu chuyện đánh thức được tình yêu, giúp những người con đồng bằng nhận ra và bảo vệ giá trị cốt lõi của vùng đất này. Đến đây, chương trình Dưới bóng dừa quê hương hôm nay xin tạm dừng. Chương trình do nhà báo Hữu Thọ chỉ đạo sản xuất; nhà báo Lê Phết chịu trách nhiệm nội dung; Tổ chức thực hiện Kim Thu; Kịch bản, đạo diễn Anh Thi; Kỹ thuật Kim Phụng. Cảm ơn sự quan tâm theo dõi của quý vị./.

Đơn vị: Đài PT và TH Bến Tre

HỒ SƠ TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI – 2024

1. Tác phẩm:

- Tên tác phẩm: Cội bản già bên sông
- Thể loại: Câu chuyện truyền thanh
- Thời lượng: 29 phút 47 giây
- Thời gian phát sóng: 1/12/2023.

2. Tác giả:

- Tên tác giả, nhóm tác giả: Anh Thi
- Đơn vị: Đài phát thanh và Truyền hình Bến Tre
- Địa chỉ đơn vị: 1/3 Trần Quốc Tuấn, phường 4, thành phố Bến Tre, tỉnh Bến Tre
- Điện thoại liên hệ: 02753823342
- Email: thoisu.thbt@gmail.com

3. Nhóm cùng thực hiện tác phẩm:

- Người thể hiện: Lâm Tuấn, Ngọc Liên, Nguyễn Vạn, Hoàng Yến, Hải Đăng, Minh Tuyên, Minh Đăng, Hồ Bơn, Lan Anh, Thanh Nhã.

- Biên tập: Kim Thu
- Kỹ thuật viên dàn dựng: Kim Phụng
- Đạo diễn: Anh Thi

4. Thông tin trên bằng khen:

- Tên tác phẩm: Cội bản già bên sông

- Tên tác giả, nhóm thực hiện: Anh Thi, Kim Phụng, Lâm Tuấn, Hoàng Yến, Hải Đăng, Lê Phết, Hữu Thọ.

XÁC NHẬN THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ

